

Mijn verhaal, ons leven

Maandag 1 maart 2021, de bom is ontploft!

7.45u, ik word wakker van mijn gsm die rinkelt. Wie belt me op dit uur? Een gevoel van angst bekruipt me weer. Zodra ik helder uit mijn ogen kan kijken, neem ik op. Een vrouwenstem aan de andere kant van de lijn zegt me heel rustig: “Hallo, uw man zit hier bij mij.”

Onmiddellijk weet ik wat er weer aan de hand is. Jan is onderweg naar zijn werk met de fiets. Ik was te gerust de laatste tijd. Het ging allemaal te goed. Al twee jaar is er niks meer gebeurd met Jan. Mijn eerste vraag aan deze vrouw is, “Is het erg?” Hier antwoordt ze onmiddellijk nee op. Iets meer op mijn gemak vraag ik haar waar hij is en waar ik naartoe moet komen. “Hij zit op de Reinpadstraat.” Daarop ik heb gezegd dat ik zo vlug mogelijk kom.

Opnieuw op automatische piloot, maar wel al geoefend, want dit is de derde keer dat Jan met de fiets valt. Het is wel de eerste keer dat ik 's ochtends opgebeld word. De twee vorige keren viel hij op de terugweg naar huis.

Mijn kleren van de vorige dag liggen nog langs me op de grond. Die doe ik zo vlug mogelijk aan, mijn tas met mijn portefeuille en gsm neem ik snel mee. Onze kinderen zijn al onderweg naar school. Dat is goed. Over hen moet ik me niet meer bekommeren. Zij zijn de vorige keren in paniek geweest tijdens zo'n telefoon. Ik stap in de auto en eerst stop ik bij mijn ouders, langs ons huis. Tegen mijn papa, die elke ochtend op tijd aan zijn ontbijt zit,

zeg ik: “Jan is weer gevallen, het is niet erg, ik ga nu kijken en bel u seffens om zijn fiets op te halen.” En ik vertrek weer. Ik geef hem geen tijd om vragen te stellen. Ik weet toch zelf nog niks.

Rustig rijdend met de auto, ben ik aan het nadenken wat ik het beste doe. Ik weet waar de Reinpadstraat is, de straat voor het Lyceum in Genk. Maar ik weet ook dat Jan allerlei binnenwegjes neemt met de fiets om veiliger te rijden. Waar hij de afslag neemt naar die straat weet ik niet. Dus besluit ik via de Collegelaan te rijden. Ook besluit ik Jan zijn collega, Bjorn, te bellen. Hij is misschien al op het werk en kan van daaruit gaan kijken, dan is er al iemand bij Jan. Al rijdend bel ik hem. Hij neemt onmiddellijk op. Hij rijdt nog in As, kort bij de Lidl, en belooft me om bij Jan te stoppen. Dit brengt weer een beetje rust in mijn hoofd. Aan de rotonde van de Collegelaan is het rampzalig druk. Bussen, auto's, wandelende kinderen, iedereen lijkt wel tegelijkertijd aan te komen. Stapvoets moet ik rijden tot ik het bordje Reinpadstraat zie en rechtsaf kan draaien. Nu kan ik gewoon rijden tegen 50 km per uur. En dan zie ik het al. Blauwe lichten van een ambulance. Oei, ze zei toch dat het niet erg was? Mijn antennes gaan al rechtstaan, angst, onmacht en kwaadheid sijpelen binnen. Ik stop rechts langs de weg voor de ambulance. De chauffeur wil juist vertrekken. Ik zie Bjorn tekenen doen dat ik zijn vrouw ben. Hij stopt bij mij en vraagt of ik Jan nog even wil zien. “Nee, rij maar door. Ik kom zo naar het ziekenhuis”. Dan loop ik grommelend naar Bjorn toe. “Is het alweer van dat!” Bjorn komt me tegenmoet en houdt

me tegen terwijl hij heel duidelijk zegt: "Nadja, Jan is niet gevallen, hij heeft een hersenbloeding gehad! Hij deed heel raar. Zijn spraak en zijn rechterarm en -been waren heel raar." Boem in mijn hoofd, alle alarmbellen gaan af. De angst waar ik sinds november 2016 mee rondloop wordt werkelijkheid. Jan heeft een cavernoom in zijn hersenstam en hierin heeft zich een bloeding voorgedaan. De spreekwoordelijke bom is gebarsten. Mijn grootste angst is werkelijkheid geworden en Jan leeft nog! De angst om Jan te verliezen is non stop in mijn achterhoofd aanwezig geweest. Maar hij leeft nog, dit is goed! Mijn regelmodus komt weer op gang. Kort bedank ik de twee vrouwen die Jan bijgestaan hebben, de ambulance en mij gebeld hebben en leg uit waarom ik zo furieus reageerde. Dan zijn fiets, een nieuwe fiets. Die laat ik hier niet staan. "Bjorn, we zijn ongeveer 500 m van de school, als jij met de fiets van Jan naar school fietst, kom ik je met mijn auto halen en dan breng ik je terug naar jouw auto." Na enig aandringen, krijg ik mijn goesting. Papa kan die fiets hier niet komen halen. Hij weet niet waar hij moet zijn. Het fietsrek aan de school kent hij wel. Bjorn vertrekt op Jan zijn fiets, ik bedank de vrouwen nog een keer en rij dan een vierkantje terug naar school. Het is eenrichtingsverkeer in deze straat. Dus ik moet verder rijden... terug de rotonde aan de Collegelaan oprijden waar het nog steeds stapvoets rijden is.

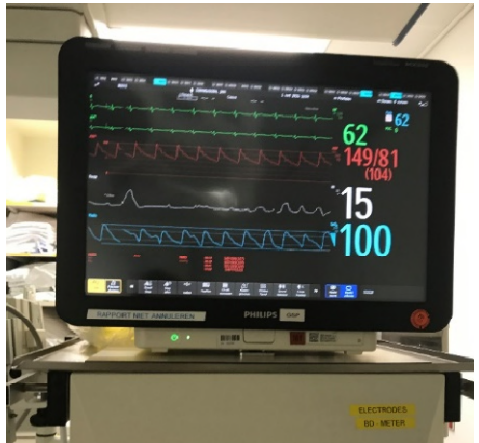
Als ik aankom op school zijn we 10 minuten verder. Bjorn staat bij Jan zijn fiets voor de ingang. Terwijl hij met een collega praat, bel ik naar mijn ouders. Mijn mama neemt op. Ik kan haar de waarheid niet vertellen,

want mijn papa moet met de auto rijden en Jan zijn fiets komen ophalen. Ik verzeker hen dat Jan gevallen is en het niet ernstig is. Dit heeft mij ook geholpen tijdens het rijden. Met dit verschil dat ik zelf had aangenomen dat Jan weer gevallen was. Dan bel ik naar school, mijn werk, om te melden dat ik vandaag niet kan komen lesgeven. Ik spreek met Katlijn, de secretaresse. Zij weet van Jan zijn cavernoom "bom". Aan haar vertel ik wel de waarheid, dat ik denk dat Jan een hersenbloeding heeft gehad, maar dat ik hem nog niet gezien heb. Mijn zus en schoonzus zijn mijn collega's. Ook aan Katlijn geef ik de opdracht om te liegen. Zeker tot ik Jan zelf heb gezien en correcte informatie van een arts heb gekregen. Vooral omdat Jan zijn zus het dit voorbije jaar moeilijk heeft met haar eigen gezondheid, wil ik niemand bang en overstuur maken. Katlijn vertelt hetzelfde verhaal aan mijn collega's als ik aan mijn ouders heb verteld. Ik beloof haar terug te bellen zodra ik meer weet.

Bjorn stapt in mijn auto en ik zet hem af bij zijn auto. We nemen snel afscheid en ik verzeker hem dat ik bel zodra ik meer weet. Dan rustig naar het ziekenhuis rijden. Constant maalt het in mijn hoofd: "Het komt goed, hij leeft nog, het komt goed."

Op de spoed aangekomen vraag ik naar Jan Cornelissen, mijn man. Aan de balie beginnen ze druk met elkaar te overleggen. Ik kan niet horen wat er gezegd wordt achter het glas. Dit bezorgt me mijn eerste akelige gevoel. Na enkele minuten wordt me gezegd dat ik op de stoel langs de drankautomaat mag gaan zitten en dat

iemand me dadelijk komt halen. Er staan nog twee vrouwen in de gang te wachten. Zij worden naar buiten gestuurd. Er mag niemand bij de patiënten komen door corona. Alarmbel nummer 2 gaat af. Ik word opgehaald en mag naar Jan. En verder niemand. Dit is niet goed. Er komt een verpleegster naar me toe die me meeneemt. Ik denk dat het de tweede box links is waar ik naar binnen geleid word. Ik zie Jan op een bed liggen met een monitor langs zich, een infuus in zijn linkerarm en gepiep op de achtergrond. Zijn bloeddruk is 149/81 en zijn hartslag is 100. Dit zijn de enige cijfers die ik kan aflezen op de apparaten. Jan is wakker en wil tegen me praten. Hij vraagt waar ik bleef. Zonder het te beseffen ben ik lang onderweg geweest tijdens al mijn geregel. Ik kan Jan heel moeilijk verstaan. Het is een dronkemans praat en veel letters worden ingeslikt. Zijn rechterarm en -been zijn stuurlaas. Zomaar zonder reden gaat zijn been of arm de lucht in. Zijn arm stoot hij daarbij dikwijls tegen de bedrand aan de rechterkant. Waardoor er wonden op zijn arm ontstaan. Het is heel duidelijk dat hij de controle over zijn rechterkant kwijt is. Ik ga langs hem zitten aan zijn linkerkant en wrijf over zijn linkerarm, zeg dat hij moet rusten en dat ik bij hem blijf, zo lang ik mag. De verpleging vertelt me dat mijn man een hersenbloeding heeft gehad, dat er al een MRI scan gemaakt is van zijn hoofd en dat we nu wachten op de neurochirurg of een assistent. Jan doet regelmatig zijn ogen toe, hij is doodmoe en slaapt. Ik blijf stil zitten en wachten... wachten op een dokter die me komt vertellen wat er is gebeurd. En wat we nu moeten doen.

Een half uur later, zo lijkt het in mijn hoofd, komt een assistent vertellen dat Jan een kleine hersenbloeding in zijn hersenstam heeft gehad. Dat hij hier moet blijven en naar de intensieve wordt gebracht. Ik mag bij hem blijven tot hij verplaatst wordt. Dit kan nog wel even duren, want er is geen plaats op de intensive care. Waarschijnlijk krijgt hij een plek op de intensive op de spoed zelf, de SPIZ. Het wordt namiddag en Jan klaagt over druk in zijn hoofd en dat hij zo moe is. De alarmbellen gaan weer af bij de verpleging. Onmiddellijk wordt hij meegenomen voor een nieuwe MRI scan. Ik mag wachten in zijn box. Ik mag zeker niet op de gang komen. Eigenlijk mag ik hier niet zijn. Maar omdat het zo ernstig is, mag ik bij hem blijven, zolang ik met Jan kan blijven praten en hij zichzelf is qua karakter. Met zijn grapjes tussendoor kunnen we lachen. Dit geeft mij niet het gevoel dat het levensbedreigend is. Ik ben op

mijn gemak bij Jan. Er is goede hoop. Het is maar een kleine bloeding... Dit overwinnen we wel. Jan is vlug terug. Weer wachten op de assistent om de uitslag te horen. Hij komt redelijk vlug. Alles is nog hetzelfde meneer. Geen nieuwe bloeding. Rond 14u mag Jan naar de intensieve... de SPIZ (spoed intensieve). Ik mag nog even meegaan zodat ik weet waar hij geïnstalleerd wordt. Precies een echte spoed, met Jan als enige klant. Ook dit stelt me gerust. 1 verpleegster alleen voor Jan. Wat een service. Bij de verpleging moet ik een waslijst aan vragen invullen over Jan, zijn geloof, zijn eten, alles willen ze weten. Dan krijg ik het telefoonnummer mee, met de vermelding dat ik altijd mag bellen om te luisteren hoe het met Jan is, dag en nacht.